

[Bilgrav-Nielsen.]

Men dernæst er det mærkværdigt, fordi ministeren selv har givet et svar til folketingets forsvarsudvalg, som beviser, at vi allerede i 1977 er oppe på et materielanskaffelsesbeløb, som ligger nær det dobbelte af det, man besluttede ved forsvarsforligets indgåelse, og som i hvert fald, målt i samme priser, ligger over det beløb, man har anvendt i år. Det er der allerede i dag, hvis man beslutter sig for flykøbet, taget stilling til på nuværende tidspunkt af materielanskaffelser. Hvordan tror man så det går, når de senere ønsker kommer til? Jeg mener, dette er et overgreb imod en god tradition, som vi har haft omkring diskussionen om forsvarspolitikken. Vi får ikke en reel chance for at føre en diskussion, og så er det jo en ringe trøst, at man siger: når I har givet os denne bevilling, vil vi skam gerne drøfte en fremtidig forsvarsordning. Jeg er bange for, at så har man ødelagt mulighederne for en bred drøftelse af den fremtidige forsvarsordning.

Ninn-Hansen (KF):

Hr. Bilgrav-Nielsen har forstået mig ganske rigtigt med de udtalelser, jeg fremsatte om søværnet og om en fremtidig forsvarsordning.

Jeg har ingen bemærkninger til forsvarsministeren. Jeg takker for svaret og kan også sige, at i denne sag som i så mange andre sager har det glædet mig at samarbejde med forsvarsministeren.

Derimod har jeg en enkelt bemærkning til hr. Arentoft. Det er måske mindre til hr. Arentoft, der jo er i den vanskelige situation, at han ikke repræsenterer sit parti i denne sag, end det er til flertallet, men det drejer sig om fremskridtspartiet i det hele taget.

Jeg forstod hr. Arentoft sådan, at fremskridtspartiet fortsat siger, at vi er medlem af NATO og vi støtter NATO. Men når det så kommer til nødvendige bevillinger, som skal til for at opfylde vore NATO-forpligtelser, så er fremskridtspartiet ikke hjemme, i hvert fald ikke flertallet. Og så kan hr. Arentoft selvfølgelig sige: ja men det er da en god situation. Ja, er det nu det for dem, der hører til flyvevåbnet og ikke får den støtte? Hr. Arentoft kunne måske bedre tænke sig situationen f. eks. for en

søofficer. Er det tilfredsstillende for en orlogskaptajn, hvis han en del af sit liv lærer om, hvordan han skal optræde strategisk og kæmpe i enhver situation, men så bare får at vide, at han får altså ikke noget skib at sejle med? Det er jo det, hr. Arentoft præsenterer som fremskridtspartiets opfattelse.

Derfor må vi i denne sag tage det med alt muligt forbehold, når hr. Arentoft siger, at fremskridtspartiet er til at stole på. Nej, det er fremskridtspartiet ikke, når det drejer sig om dansk sikkerhedspolitik, medmindre der, når det kommer til stykket, ligger det i det — for det vil der jo gøre for den pågældende orlogskaptajn — at det eneste, han ville gøre og have at gøre i en given situation, er, som hr. Glistrup har anbefalet ham, at tage telefonen og svare på den måde, hr. Glistrup ønsker det. Hvis det er det, man mener, ja, så er fremskridtspartiet altså til at stole på vedrørende dansk sikkerhedspolitik. Men det går i en fuldstændig modsat retning af den sikkerhedspolitik, vi heldigvis har trods fremskridtspartiets flertal.

Poul H. Møller (KrF):

Det var et ret så voldsomt udfald, hr. Henning Philipsen gjorde imod mit parti i anledning af vor stillingtagen til denne sag, og jeg vil da i al stilfærdighed lige sige et par ting til det.

Hr. Henning Philipsen sagde, at vi uden skrupler — eller uden betænkeligheder var det vel — ville gå med til at indkøbe mordvåben, og hvad der nu blev talt om. Dertil vil jeg sige, at i mit første indlæg nævnedes jeg netop, at vi langt, langt hellere i kristeligt folkeparti ville bruge disse mange penge til afhjælpning af al den nød og elendighed, der er i verden omkring os, men, som jeg også sagde, de barske realiteter tilsiger os også at være med til at skabe og opretholde et solidt og troværdigt forsvar for vort land.

Vi har altid i kristeligt folkeparti talt om, at dette vort jordiske fædreland var noget, vi holdt af, noget, vi elskede, og det, man holder af og elsker, er noget, man vil forsvarer, og jeg tvivler på, at nogen nation vil opfatte denne materielanskaffelse til vort forsvar som indledningen til en angrebspolitik over for andre nationer. Men vi tror på, at når vi er med i en alliance som NATO,